

"מה נשמע בנשמה"

גלעד גוטפלד

כמו נשיקה ללא טעם ותחושה, אך טובה ויפה היא מכול. חסרת רסן ושליטה, היוצרת תחושת טיפשות אצל השבוי בה וברכה גדולה מכול. שכן מה לו לאדם אם לא המשמעות הקיומית והנדרשת, מה לו לאדם ללא מטרה אפשרית אך לא מושגת.

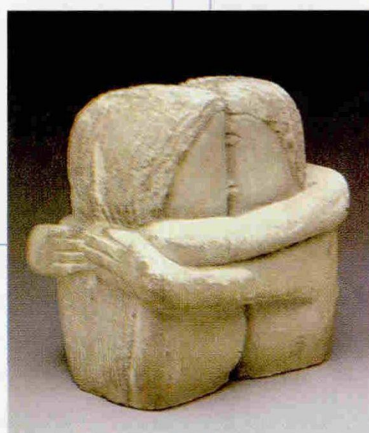
סוללים הם מסלול חדש, בעלי התשוקה, דרכם אמיתית וחשובה, שכן להם היא נחוצה. הניצוץ הוטבע בעיניהם ומבט מרוכז נסוך על פניהם, בעודם מסבירים להם ולעצמם על התפנית חסרת הרצף ששיבשה את סדרי עולמם. הם הסובבים אותם בעלי

פליאה לגבי אותו חיידק לא מידבק. מבינים אך לא חשים, מזדהים אך לא יודעים. מה יפה היא הידיעה, כמוסה היא מחד ומחכה היא לשלח רסנה לכל עבר. עליכם לדעת, עליכם לנצור את אותה האבן שתאיר סוג אחר של אור.

מה יפה היא התשוקה, מה יפה היא הכמיהה, מה יפה היא העצמה, כה יפה היא עד שהחשים אותה חייבים להסתירה קמעה, משום שלהם יש מטרה. הסתרה זו אינה תולדה של מזימה או מניפולציה, אלא הרצון לשמור על קווי המתאר של הדמות שעדיין מתהווה.

כת נסתרת ללא פנים וללא כתובת. אלו המאמינים יודעים, אלו שלא, גם לא מכירים. אך ביום שהעולם גילה, כה זוהרת ומפחידה היא התשוקה. הנני מוכן ומזומן, מעתה ועד עולם, חותמי נחקק מול כולם, ומה לו לאדם, מה לו לאדם...

כאשר איבדנו אותה, מחזיקים אנו שטר חוב לגביה. חובה עלינו לצאת, לסגת, לברוח, לשנות כיוון. התשוקה טוביל אותנו לאמת שלנו, אך האמת שומה עליה להשתנות להחליף צורה. שכן פנים רבות למציאות בה אנו חיים וכך גם לתשוקתנו. רבים ומיוחדים הם אלו שהתשוקה נשקה לשפתותיהם, אך מועטים הן אלו שהצליחו לשכוח את טעמה ומחכים לבאה בתור. התשוקה היא הגלגל, המנוע והשביל הפרטי והאישי שלנו, אך כדרכו של שביל להסתוות כן גם דרכנו. חובה על האדם לשנות זהות, להחליף עורו ושמו, לחפש את הנתיב למעוז חפצו ולשים אותו מול האנדרטה היפה מכול. זו המחליפה צורה בכל פעם שמביטים עליה. כמו העננים, כך גם הים. רוחות הכאוס אוחדים ומושכים לכיוונים שונים, כשהזמן הגיע, יופיעו הממטרים, וכך גם האדם, נסחף לפה ונסחף

קונסטנטין בראנקוזי, הנשיקה 1907

לשם. זה שהיה, זה ששינה, זה שהתחרט זה שניסה.

כולם הם אותו האחד שפנים רבות לו ותשוקה אחת לו, זו שפועמת ללא כתובת, ללא מען וללא מטרה. זו שפועמת בנו ומזכירה לנו את זה שלא לנו. זו שתביא אושר, כאב, צער וחיים לוורידנו, זו שתזקיק את שערות גבנו בעמדתנו מול אותה אחת העומדת מולנו וצועקת ממלוא ריאותיה: "אתה הוא הכלום שממלא את פיסת הזמן! במספר מסיכות שלא לנו", האחת שהזמן קד לה קידה ונתן לה צורה. אחת היא

התשוקה ופנים רבות לפועלנו – מחויבים אנו לשלמותה ומסורים אנו לדתה, שאם לא כן – אז מה לנו.....

תשוקה – תשיק נשיקה מבעד לשפתנו אל מוחנו ואל לבנו ומי אנחנו אם לא משורה עדינה המתמלאת מנפשנו.

האופרה מלווה אותי מספר שנים מבעד למסך הזכוכית הדק שממלא את עולמי. משהו טהור, משהו מטא פיסי הגורם לי להתפעם מחדש בכל פעם שאני משלח את הצלילים מבעד לרמקולים הרצפתיים, לאמצעי המופלא המשחרר בעצמתו את מסמרי הקיר ואך כדי שאוכל בכל רגע, בכל שנייה לעצום את עיניי ולהביט מבעד למסך הערפל לעבר הנשמע בנשמה. התשוקה שבמוסיקת האופרה, מסמלת את עצם הפעולה בה אני מחליף כיוון, משיל עורי ומביט בתוך כדור הבדולח אל הנעשה בפנים. אין הוא מעוזי המציאותי ואין הוא מעוזי ההגיוני. זהו המקום בו הדמעות, הצמרמורות והשלווה מוצאים עצמם מול המקלה. טוב לי לעבור את מסע העיוניים בו אני ניצב מול האמת האבסולוטית חסרת המילים, זו הדורשת את חוסר ההיגיון, זו הדורשת את הצגת החיסרון, זו הנותנת את חמימות הפיתרון. התשוקה היא המקום בו אני חוזר על עצמי שוב ושוב, ללא כל סממן גיל או היגיון ואני עוצם את עיניי ורואה תמונה אחר תמונה. אין כל רגשות אלא רק עוד ועוד תחושות. יש לי פינה והיא שלי ועל כן קד קידה במקדשי, אך שוד ושבר, רע ואיום הוא אותו היום בו אביט מול החלום ופינה זו שלי תאבד את הנופך ששמור היה באמתחתי. כל שנותר לי לפסוע חזור ולנסות לחפש חלופה לאור. בוגדנית היא

התשוקה ועל כן מחויב אני לה. ♦

